

4) w art. 38:

- a) w ust. 1 po wyrazach „zleconych gminie” dodaje się wyrazy „oraz innych zadań zleconych gminie ustawami”,
- b) w ust. 3 po wyrazach „administracji rządowej” stawia się przecinek i dodaje wyrazy „a także innych zadań zleconych gminom ustawami”;

5) w art. 54:

- a) w ust. 1 po wyrazach „zleconych gminom” dodaje się wyrazy „i innych zadań zleconych gminom ustawami”,
- b) w ust. 2 w pkt 3 po wyrazach „zleconych gminom” dodaje się wyrazy „oraz innych zadań zleconych gminom ustawami”;

6) w art. 55:

- a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
  - 2) odrębne roczne zbiorcze sprawozdanie z wykonania planów finansowych zadań z zakresu administracji rządowej zleconych gminie oraz innych zadań zleconych gminie ustawami — w układzie według części, działów, rozdziałów i paragrafów.”,
- b) w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „i wojewodzie” zastępuje się wyrazami „oraz we właściwym zakresie dysponentom części budżetu państwa”,
- c) w ust. 3 po wyrazach „zleconych gminom” dodaje się wyrazy „i innych zadań zleconych gminom ustawami”.

Art. 5. 1. Dotychczasowe wojewódzkie biura wyborcze stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, jednostkami organizacyjnymi Krajowego Biura Wyborczego w rozumieniu ustawy.

2. Ilekroć w przepisach wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy jest mowa o wojewódzkich biurach wyborczych, należy przez to rozumieć delegatury wojewódzkie Krajowego Biura Wyborczego.

Art. 6. Osoby zatrudnione w dotychczasowych wojewódzkich biurach wyborczych stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, pracownikami Krajowego Biura Wyborczego.

Art. 7. 1. Do czasu wydania, na podstawie ustawy, przepisów regulujących zasady organizacji Krajowego Biura Wyborczego, nie dłużej jednak niż do 31 grudnia 1995 r., zachowują moc dotychczasowe przepisy.

2. Wojewodowie zapewnią:

- 1) obsługę administracyjno-techniczną, gospodarczą i księgowo-kasową wojewódzkich biur wyborczych do 31 grudnia 1995 r. na dotychczas obowiązujących zasadach,
- 2) dalsze korzystanie z lokali biurowych oraz nieodpłatne przekazanie Krajowemu Biuru Wyborczemu sprzętu i wyposażenia użytkowanych przez wojewódzkie biura wyborcze w dniu 31 lipca 1995 r.

Art. 8. Do dnia 31 grudnia 1995 r. gospodarkę finansową Krajowego Biura Wyborczego i wojewódzkich biur wyborczych, a także realizację wydatków z budżetu państwa ponoszonych na przygotowanie i przeprowadzenie wyborów oraz referendum prowadzi się według dotychczas obowiązujących zasad.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

641

USTAWA

z dnia 27 października 1995 r.

o zmianie ustawy — Prawo dewizowe.

Art. 1. W ustawie z dnia 2 grudnia 1994 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 136, poz. 703) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

- a) w ust. 1 w pkt 1:
  - w lit. a) skreśla się wyrazy „oraz ich oddziały i przedstawicielstwa za granicą, z zastrzeżeniem pkt 2 lit. b),”
  - w lit. b) na końcu dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem pkt 2 lit. c),”
- b) w ust. 1 w pkt 2:

— lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) oddziały i przedstawicielstwa za granicą osób krajowych, o których mowa w pkt 1 lit. a),”

— dotychczasową treść lit. c) oznacza się jako lit. d),

— dodaje się nową lit. c) w brzmieniu:

„c) oddziały i przedstawicielstwa w kraju osób zagranicznych utworzone na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez rząd polski,”

c) w ust. 1 po pkt 17 przecinek zastępuje się kropką,

d) w ust. 1 skreśla się pkt 18,

e) skreśla się ust. 2;

2) w art. 5:

a) skreśla się ust. 4,

b) w ust. 5 wyrazy „w ust. 1—4” zastępuje się wyrazami „w ust. 1—3”;

- 3) art. 6 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 6. 1. Podmioty gospodarujące, z wyjątkiem osób krajowych, o których mowa w art. 11 ust. 1, mogą sprzedawać zagraniczne środki płatnicze jedynie bankom upoważnionym do dokonywania ich skupu.
2. Wykaz banków, o których mowa w ust. 1, ogłasza Prezes Narodowego Banku Polskiego w drodze obwieszczeń zamieszczanych w Dzienniku Urzędowym Prezesa Narodowego Banku Polskiego.”;
- 4) w art. 7 w ust. 1 wyrazy „pochodzące z odprzedaży” zastępuje się wyrazami „pochodzące ze sprzedaży”;
- 5) art. 8 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 8. Banki, o których mowa w art. 6 ust. 1, mogą sprzedawać zagraniczne środki płatnicze na cele określone w ustawie lub w zezwoleniu dewizowym.”;
- 6) w art. 9:
- a) w ust. 1:
- pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) udzielanie przez osoby krajowe osobom zagranicznym kredytów i pożyczek w wartościach dewizowych, a także zaciąganie przez osoby krajowe takich kredytów i pożyczek od osób zagranicznych, w tym związanych z emisją i obrotem papierami wartościowymi o charakterze dłużnym,”
- w pkt 4 skreśla się wyrazy „a także poręczeń i gwarancji spłaty kredytów handlowych,”
- pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) ustalanie oraz dokonywanie w kraju — z wyjątkiem obrotu z zagranicą towarami, usługami i prawami na dobrach niematerialnych — płatności w wartościach dewizowych za nabywane towary i nieruchomości, prawa na dobrach niematerialnych lub świadczone usługi oraz pracę,”
- b) w ust. 3 po wyrazach „Minister Finansów” dodaje się wyrazy „w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego”;
- 7) w art. 11:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Osoby krajowe mogą uzyskać zezwolenie oraz prowadzić działalność, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem niekaralności za przestępstwo skarbowe, przeciwko mieniu lub inne przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.”;
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Czynności określone w zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, mogą być dokonywane tylko przez osoby posiadające fachowe przygotowanie.”;
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą sprzedawać i kupować waluty obce oraz złoto dewizowe i platynę dewizową osobom i od osób fizycznych krajowych i zagranicznych, a także zawierać transakcje kupna-sprzedaży tych wartości dewizowych z bankami upoważnionymi do ich dokonywania.”;
- d) w ust. 7 w pkt 2 wyrazy „ust. 2” zastępuje się wyrazami „ust. 2a”;
- 8) art. 14 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 14. Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze zarządzenia, może określić maksymalne granice, w jakich kursy, o których mowa w art. 13 ust. 1, mogą odchyłać się od kursu złotego ustalanego w stosunku do koszyka walut wymienialnych (kursu centralnego).”;
- 9) w art. 22:
- a) w ust. 1 na końcu skreśla się kropkę i dodaje wyrazy „oraz na podstawie odrębnych przepisów.”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Organy kontroli skarbowej wykonując kontrolę dewizową są uprawnione, na podstawie upoważnienia wydanego przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, co żądania informacji o mieniu podlegającym zgłoszeniu zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 oraz o obrotach i stanach środków na rachunkach bankowych w walutach obcych i rachunkach zagranicznych wolnych, z wyjątkiem rachunków oszczędnościowych.”;
- c) skreśla się ust. 4.
- Art. 2.** W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100, z 1990 r. Nr 14, poz. 84 i Nr 85, poz. 503, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 107, poz. 458, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 68, poz. 341 oraz z 1994 r. Nr 43, poz. 160, Nr 126, poz. 615 i Nr 136, poz. 703) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) art. 50 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 50. Kto wbrew przepisom ustawy sprzedaje zagraniczne środki płatnicze innej osobie niż bank upoważniony do dokonywania ich skupu — podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”;
- 2) w art. 60 skreśla się § 2;
- 3) art. 62 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 62. Kto będąc w banku odpowiedzialnym za sprzedaż zagranicznych środków płatni-

czych na cele określone w ustawie lub w zezwoleniu dewizowym sprzedaje te środki na inne cele — podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

642

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 listopada 1995 r.

w sprawie trybu udostępniania prasie informacji oraz organizacji i zadań rzeczników prasowych w urzędach organów administracji rządowej.

Na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. — Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173 i z 1991 r. Nr 100, poz. 442) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Naczelne, centralne i terenowe organy administracji rządowej, zwane dalej „organami administracji”, przedsiębiorstwa państwowe i spółki Skarbu Państwa oraz inne państwowe jednostki organizacyjne mają obowiązek informowania prasy o swojej działalności oraz udzielania niezbędnych wyjaśnień i pomocy w wykonywaniu jej funkcji i zadań.

2. Organy administracji oraz osoby występujące w ich imieniu są również obowiązane w swojej działalności informacyjnej wyjaśniać i uzasadniać politykę państwa i działalność Rządu.

3. Informacje udzielane prasie powinny być pełne, rzetelne i aktualne; nie mogą pomijać trudności i niedociągnięć oraz działań podejmowanych w celu ich usunięcia.

§ 2. 1. Udzielanie informacji następuje na życzenie dziennikarza lub redakcji.

2. Organy administracji, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne udzielają informacji w zakresie swojej właściwości, w terminie nie dłuższym niż 24 godziny od zwrócenia się dziennikarza lub redakcji o informację. Jeżeli nie dysponują taką informacją w danym czasie, są obowiązane przekazać ją dziennikarzowi lub redakcji w uzgodnionym terminie.

3. Organy administracji, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne powinny również z własnej inicjatywy nawiązywać i rozwijać kontakty z prasą i udostępniać jej informacje, które mogą interesować opinię publiczną.

4. Informacji — w zakresie swojej właściwości — udzielają:

- 1) ministrowie, wojewodowie, kierownicy urzędów rejonowych, dyrektorzy przedsiębiorstw państwowych, kierownicy innych państwowych jednostek organizacyjnych — i ich zastępcy — osobiście albo

za pośrednictwem upoważnionych osób — stosownie do zakresu ich obowiązków,

- 2) rzecznicy prasowi organów i osób wymienionych w pkt 1.

5. Osoba odmawiająca udzielenia informacji jest obowiązana, na żądanie dziennikarza, wyjaśnić powody odmowy udzielenia informacji.

6. Odmowa udzielenia informacji może nastąpić jedynie ze względu na ochronę tajemnicy państwowej i służbowej lub inną tajemnicę chronioną ustawą, którą stosuje się do osób lub zdarzeń objętych informacją. Na żądanie redaktora naczelnego, złożone na piśmie lub ustnie, odmowę doręcza się zainteresowanej redakcji w formie pisemnej, w terminie 3 dni, wraz z uzasadnieniem. Odmowa ta powinna spełniać warunki określone w art. 4 ust. 3 ustawy — Prawo prasowe.

7. Nikt nie może być narażony na uszczerbek lub zarzut z powodu udzielenia prasie informacji, jeżeli działań w granicach prawem dozwolonych.

8. Nie stanowi informacji, udzielonej w imieniu organu administracji, przedsiębiorstwa państwowego lub innej państwowej jednostki organizacyjnej, wypowiedź udzielona dziennikarzowi przez pracownika tego organu, przedsiębiorstwa lub innej państwowej jednostki organizacyjnej w imieniu własnym, zgodnie z zasadą wolności słowa i prawem do krytyki.

§ 3. 1. Informacje mogą być przekazywane w rozmowie bezpośredniej, na piśmie, w formie wywiadu lub wypowiedzi, na konferencji prasowej lub innych spotkaniach z przedstawicielami prasy.

2. Osoba udzielająca informacji ma prawo żądać od dziennikarza okazania ważnej legitymacji służbowej lub innego ważnego dokumentu stwierdzającego prawo zbierania przez niego informacji oraz zawierającego nazwę redakcji, którą reprezentuje.

3. Przekazanie dziennikarzowi informacji może nastąpić również telefonicznie lub za pomocą innych środków łączności, jeżeli nie ma wątpliwości co do redakcji i tożsamości dziennikarza.